RADY PRAKTYCZNE

1 2

1. Płaszczyk wiosenno-jesienny dla dziewczynki od lat 7-miu.

2. Płaszczyk dla dziewczynki od lat 3-ech z materjału w kratę — kołnierz wiązany do tyłu z odpowiednio dobranego gładkiego materjału.

3 4

DLA NASZEJ DZIATWY.

5

3. Sukieneczka dla dziewczynki od lat 2-ch z perkalu lub piki.

4. Ubranko dla chłopca od lat 3-ch. Spodenki na szelkach, bluzeczka z kolorowego płócienka.

5. Szlafroczek dla dziewczynki od lat 7-iu.

6. Sukieneczka dla dziewczynki od 1-ego roku do lat 2-ch.

7. Majteczki i staniczek dla dziewczynki od lat 3-ch.

6 7

TABLICA KROJU.

Sukieneczka z cienkiego samodziałowego płótna lnianego dla dziewczynki od lat 3-ch do 5-iu ozdobiona krzyżykami.

Sukieneczka ta będzie b. wdzięcznie wyglądać jeżeli zastosujemy do niej haft ludowy np. kurpiowski w kolorze czerwonym i czarnym. Wzór haftu kurpiowskiego w zastosowaniu do tej sukieneczki podajemy na dołączonej do numeru tablicy.

Zajączek i kurczątka.

Już wylęgły się małe, żółte kurczątka, a w polu figlują młode zajączki.

Przecież już wiosna!

W dziecinnym pokoju, w przytulnym kąciku zasiądzie mamusia, by porobić swym dzieciom żółte, puszyste kurczątka.

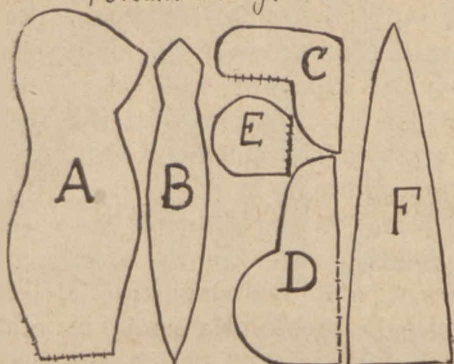
Miła i bardzo prosta robota (każde dziecko może przy niej pomagać), polega na robieniu pomponików. Najprostszy sposób: nawinąć sporo włóczki na trzy palce lewej ręki, zdjąć ten zwitek i mocno przewiązać w środku nitką; końce rozciąć, rozczesać i przycinając nożyczkami, nadać okrągły kształt. Na główkę robi się mniejszy pomponik; kawałeczek czerwonego papieru złożyć we dwoje, wyciąć trójkącik i wkleić jako dziobek; dwa paciorki przyszyć na oczy.

Trudniejsza sprawa z łapkami. Trzeba je zrobić z drutu, najlepiej kapeluszowego, owijanego, wyginając tak, jak to jest wskazane ne rysunku. Łapki zrobione w ten sposób nie mają ostrych pazurków, o które dziecko mogłoby się pokaleczyć. Końce palców należy jak najmocniej ścisnąć, żeby były jak najbardziej śpiczaste. Zaczynając od środka, owinąć nóżki dwukrotnie czerwonem lasset lub włóczką: raz owijając od środka do końca palców, drugi raz — od palców ku środkowi. Końce nici mocno związać, żeby nie rozwijały się.

Nóżki muszą być zawczasu przygotowane i gdy związujemy włóczkę na większy pomponik, jednocześnie przywiązujemy nogi. Potem zgina się nóżki ku sobie, pomponik rozczesuje się i przycina kulisto i w odpowiedniem miejscu przyszywa się główkę.

Tak samo robi się kaczątko, tylko pomponiki będą większe, nóżki będą miały trzy palce, do których są przymocowane trójkątne kawał-

ki sukna lub filcu jako pletwy, a dziób — z długiego paska filcu lub tekturki, złożonego we dwoje.

Kurczątka i kaczątka można robić pstre, dodając do żółtej włóczki czarne i kolorowe pasemka.

A teraz o zajączkach!

Śród skrawków wyszukać kawałki pluszu, sukna, flory lub flaneli dowolnych kolorów, bo zajączki mogą być różne: dwukolorowe, trójkolorowe i czarne z zielonym, i białe z pomarańczowym, i szare z różowym, ba! nawet w kropki, kratkę, albo jak zebra — w paski!

Nic im to na urodę nie szkodzi, odwrotnie — dodaje wdzięku. Brzuszek, spody łapek i uszu robi się zazwyczaj w jednym, odmiennym, niż całość, kolorze, ale i to jest dowolne.

Najważniejszy jest kształt i proporcja. Załączamy formę, według której mają być wycięte wszystkie części składowe zajączka. Tułów składa się z dwóch grzbiecików *A* i brzuszka *B*, które zszywają się z lewej strony. Linja przeszywana oznacza otwór pozostawiony do wypychania.

Według foremki *C* wycina się górę i spody na łapki przednie, a we-

dług *D* wycina się łapki tylne. Ogonek zeszywa się z dwóch połówek wyciętych według formy *E*. Uszki również z dwóch połówek formy *F*. Wycinając, nie zapominać dodawać materjału na szwy. Poszczególne części, zeszyte po lewej stronie, i wywrócone na prawą, wypycha się równomiernie, czem się da: watą, trocinami, trawą morską, albo drobno w kawałeczki pociętemi staremi pończochami.

Otwory pozostawione do wypychania zaszywa się. Do tułowia w odpowiednich miejscach przyszywa się łapki i ogonek. Na głowie fantazyjnie umocowuje się olbrzymie uszy, ze szpagatu robi się wąsy, haftuje się czerwono pyszczek (lub przyszywa się kawałeczek filcu) i zając gotów.

Siedzi on na tylnych łapkach, podpierając się kusym ogonkiem; góruje nad żółtodziobami i jest dumny z siebie. Ma rację — nikt jeszcze nie widział takich pięknych uszu.

Irena Pikiel.

Sprostowanie.

Po zbadaniu proszku mydlanego „Radion" w Państ. Zakł. Badania Żywności i Przedm. Użytku okazało się, że może on być używany i do prania bielizny dziecięcej.

Wobec tego prostujemy niniejszem nasz pogląd co do „Radionu", wypowiedziany w „odpowiedziach na najczęstsze pytania matek" w Nr. 19 M. M. z roku 1933.

Redakcja.

Redakcja i Administracja: Koszykowa 44. Tel. 9-01-24. Konto P.K.O. 14555
Cena prenumeraty „MŁODEJ MATKI": w kraju płatna tylko z góry:
rocznie 13 zł. — półrocznie 6 zł. 50 gr. — kwartalnie 3 zł. 25 gr.
Zagranicą: półrocznie zł. 10 — rocznie zł. 20.
Prenumeratę dwutygodnika „MŁODA MATKA" przyjmują wszystkie księgarnie, oraz urzędy pocztowe w kraju i zagranicą.
Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Wydawca: E. Grocholska Redaktorzy: Dr. R. Barański i L. Czechowska

Zakł. Graf. „Drukarnia Bankowa", Warszawa, Moniuszki 11.